

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In septem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

hoc est iuxta vires quibus indigent ad munus obeundū quod illis committit Quare ijs, quos elegit, vt sint Prælati, tradit quinq; illa talenta, quæ proximo capite retulimus in eo gradu, qui cōuenit vnique Quamuis aliquibus cum maiori præbeat excellentia, quam alijs præueniens eos aliquibus auxilijs ad eos alliciendos prius, quàm officium aggrediantur. Præterea sanctum Ordinis Sacramentum, cum habeat plures gradus in suis ministerijs: diuersos gratiæ gradus eis proportionatos præbet in ipsorum Ministrorum consecratione. maiorem enim præbet gratiam Sacerdotibus, quam Diaconis; & Episcopis, cum consecrantur multum auget gratiam ad noua ipsorum ministeria. Quæ gratia non solum est illa, quæ sanctificat; sed etiam complectitur inspirationes, illustrationes, & reliqua necessaria auxilia ad suos obligationes plene præstandas.

§. I.

VT autem discernatur modus quo Diuina vocatio in his auxilijs innotescit: supponendum est, Deum D. N. raro aut nunquam ad prælationē vocare inspirationibus aut impulsibus vehementibus, quibus solet vocare ad statum gratiæ aut Religionis, cuius immitit desideria; & impellit ac stimulat, vt eam amplecti studeant: potius vt plurimum inspirat cum vehementia quadam suis electis, vt huiusmodi officia, quantum in ipsis est subterfugiant: sic enim fouet virtutum humilitatis, quæ est lapis Lydius ad veras inspirationes dignoscendas. veri enim humiles iudicant se indignos præcelso huiusmodi statu, qui magnam requirit puritatem, & humeros Angelicos. Iudicant, se non esse sufficientes ad reddendam bonam rationem de animabus aliorum, timētes seueritatem, quæ Deus rationem ab eis exiget in die iudicij. Timent etiam pericula, quæ secum adfert honor huiusmodi dignitatum; & possessio Bonorum ac Reddituū, quæ illis est annexa. Ac propterea virtus humilitatis eos impellit ad eas fugiendas, cum ad eas eliguntur ab hominibus, abdūt sese, & omnē possibilem dāt operā, ne illas admittāt: donec ipsis clarior de diuina volūrate cōstet: cui tāquā filij obedientiæ nō volunt pertinaciter repugnare. Huius veritatis testes sunt Sancti Episcopi Nicolaus, Martinus, Ambrosius Augustinus, Chrysostomus, & multi alij: qui tantum laborarunt, vt subterfugerent dignitatem, quantum multi nunc laborant, vt eam obtineant. Admirandus omnino est Dialogus S. Chrysostomi cum S. Basilio, quem ipse se refert in sex liberis de Sacerdotio: in quibus multis rationibus, quarum fundamenta in præcedentibus capitulis proposuimus persuadet plurimum sua interesse fugere Episcopatum. Idem fecit S. Greg. Papa: qui reddit facti sui rationem, dicens in suo Pastoralī: *Christum D. N. fugisse in montem, cum homines vellent facere eum Regem: qui tamen b venturibus ad ipsum capiendum, vt crucifigerent, obscurum*

S. Greg. 1. p.
Pastoral. c.
6. c. 3.

1 p. Pastor c.
3
a Ion. 6. 15
b c. 18. 4.

prol. p.

proceſſit. vt exemplo ſuo nos doceret, fauores huius mundi fugere, timentes eius proſperitates, non timere autem eius terrores, ampelcentes potius eius aduerſitates. ſæpe enim ſtatus & officia honorifica cor extollunt ad ſuperbiam, vitijs maculant, & ſui ipſius obliuiſci faciunt; & vt iacturam faciant virtutis & profeſtus, quem in ſtatu humili ſibi comparauerant: vt apparuit in infelici Saule, qui viſus eſt præuidiſſe talem ruinam, cum eſſet in ſtatu humili. Cam enim ſciet, Deum ipſum in Regem elegiſſe: cum quæreretur vt regnum acciperet, *c non inueniebat ur; ſed abſconderat ſe domi.* Huius factum moraliter exponens S. hic Doctor, dicit: prælationem habere bonorum exteriorum, onus veidanterius: Prælatus enim honoratur, quidem à ſuis ſubditis, ſed eiſdem oneratur. Quamuis ipſemet honor ſit magnū onus: quod ſimul debet contemnere & amplecti: contēnere quidem ob vtilitatē propriā ne ex eo euaneſcat; amplecti verò, ob vilitatem ſubditorum: vt æſtimare illi norint, quod ipſe dixerit. Adeò tamen eſt difficile, vtrumque hoc coniungere: vt melius intelligi poſſit, quàm explicari: eſtque fere impoſſibile, imbecilles ferè fortiter aliorum onera, acceptantes honorem, boni ipſorum gratiā, quitali honore ſuſcepto euaneſcāt. Ac propterea viri Sancti horrent has dignitates ſuſcipere; abſcondunt ſeſe, ac fugiunt, cum commodè poſſunt, ne eas acceptent. Hoc etiam modo Moyſes, cum Deus curam populi Iſrael ei commitebat, excuſabat ſeſe cupiens eam non acceptare: vt debiles intelligant, quàm grauiter errent, ſponte ſe offerentes ad has dignitates; & humeros ſupponentes alienis oneribus, qui vix poſſunt propriā ferre. Prædicta ſunt S. Gregorij. Idem autē confirmat S. Cyprianus, & S. Leo Papa dicentes: eos qui à Deo eliguntur ad hæc officia, ſemper eſſe tales, vt non ambitioſè ea quærant; ſed demiſſe, quiete ac modeſtè potius fugiant, quàm aggrediantur. Ex quo tacile intelligitur: magna deſideria, quæ aliqui in ſeipſis ſentiunt, tales dignitates & officia habendi, antequam Dei voluntatem de ea re nouerint, ordinariè non eſſe impuſus ſpiritus ſancti; etiam ſi ſpeciem habeant zeli & charitatis; ſed potiùs cenſenda eſſe ſuggeſtiones dæmonis, ſpiritus ambitionis & cupiditatis, qui honore & redditibus temporalibus fouetur. Neque eſt quòd ſe tueantur Apoſtoli ſententiā dicētis: *d qui Epif opatum deſiderat, bonum opus deſiderat.* Nam (vt S. Gregorius explicat) de eo loquitur Apoſtolus, qui non honorem & temporalia Episcopatus bona deſiderat, ſed eius labores, crucem, & onus, in eo tempore, quo Episcopum eſſe, erat offerre ſe ad martyrium, & exponendam vitam pro ſuis ouibus. Tunc temporis enim bene cenſeri poterat, tale deſiderium eſſe à Deo inſpiratum in bonum Eccleſiæ ſuæ: ſicut & nunc deſideria aliquorum Religioſorum eundem loca hæreticorum, aut infidelium ad Euangelicam veritatem promulgandā. Eoq; magis, quod S. Thomas perpendit, non dixit Apoſto-

c. 1. Reg. 10.
22.1 p. Paſtor.
c. 7.Lib 4. Epiſt
2. vel Epiſt
2. S. Leo
Epiſt 84 c. 3.d. 1. Timot.
3. 1.
1. p. Paſtor.
c. 8.

In 1 Timoe

3.

22 q. 185.

a. 1.

e Eccl. 7. 4

f Math. 20

g. 1. Reg. 13.

14

Lib. in c.

3.

h Ioan. 10. 1

lus: qui Episcopatum desiderat, bonum habet desiderium; sed bonum opus desiderat. Quo loquēdi modo insinuauit: quamuis res, quæ desideratur, bona sit: desiderium tamen eius posse esse prauum, & ambitiosum. Episcopus enim, vt ibi dixit Apostolus, debet esse irreprehensibilis: hoc est vitam ad dō sanctam ducere debet, vt nullus in ea aduertat, quod possit reprehendere. Atque ita idem Angelicus Doctor ait. regulariter loquendo esse superbiam, ac præsumptionem, desiderare esse Episcopum: qui idem est atque existimare, se perfectum esse & vitam inculpabilem. Cū igitur nemo certus esse possit, quod talem vitam ducat, nec se vires & humeros habere ad tantum onus ferendum: non debet sibi persuadere, desideria, quæ in se sentit ad illud quærendum, esse à Deo: cuius spiritus omnibus dicit e: noli quærere à Domino ducatum, neque à Rege cathedram honoris. vt autem bene percipiatur noxia radix, ex qua tale desiderium oritur quo se quis iustum ac sapientem reputat, addit: non te iustifices ante Deum, quoniam agnitor cordis ipse est: & penes Regem noli velle videri sapiens. Noli quærere fieri iudex, nisi valcas virtute irrumper e iniquitates: abijciendo scilicet eas primùm à te & postea ab alijs. Hoc Spiritus Sanctus suadet: vt intelligamus, huiusmodi dignitates neque à Deo orationibus esse petendas quia dicit nobis quod filijs Zebedæi: nescitis quid petatis; neque apud Reges procurandas, ad quos spectat, proponere promouēdos; neque, ut respondendum nobis esse quod coram Deo digni simus qui eas habeamus; neque merita nostra hominibus proponenda; imò neque acceptandas etiam oblatas, donec satis nota sit virtus, & facultas propria, & multò amplius Dei voluntas nobis innotescat; à quo omnis rei huius reſtitudo depēdet. Ipsiū est enim, eos eligere & quærere: ipsis nihil tale quærentibus; vt videre licet in euentu reprobationis Saulis ob eius inobedientiam. dixit enim ei Samuel: g. Quasiuit Dominus sibi virum iuxta cor suum: & præcepit ei Dominus, vt esset Dux super populum suum, In quem locum perpendit S. Gregorius: retulisse Samuelem, quod Deus facere cogitabat, quasi iam factum ad significandum, quod ab æternitate sua id disposuisset. Dicit autem: Deum quasiuisse hunc virum iuxta cor suum, vt doceret: Prælatos esse quærendos, ipsis non se immiscentibus ambitiose: & addit. quod Dominus eis præceperit: vt intelligatur, eos potiùs esse cogendos, vt acceptent; quam solâ tuâ voluntate accedere debere. Præ omnibus tamen maximè est perpendendum, quod dicantur debere esse viri iuxta cor Dei, ob vitam excellentiam, & eminentiam Charitatis. Hoc explicari commode potest parabola illa, quam Christus D. N. Phariseis proposuit: h. Qui non intrat per ostium in ouile ouium, sed ascendit aliunde: ille fur est, & latro. Qui autem intrat per ostium, pastor est ouium. Huic ostiarius aperit, & oues vocem eius audiunt. Ego sum ostium ouium. omnes quotquot venerunt & per me non intrarunt su-

res sunt & Latrones, In qua parabola, omisso principali eius sensu, eaq; ad propositum nostrum applicata, Christus D. N. seipsum Appellat vnicum ostium, quod viri ac perfecti Pastores ingredi debent in ouile ouium eius rationalium, quod est Ecclesia & communitas, quam sunt gubernaturi. vocatur autē ostium, quatenus ex eius electione, & ordinatione; hoc est iuxta leges & regulas, quas ipse praescribit, ingreditur quis dignè ad dignitates & Prælationes. Est tamen i *angusta porta, & arcta via*, qualis est, *qua ducit ad æternam vitam*: quæ nõ capit superbos, tumidos, ambitiosos, & cupidos huius mundi; sed humiles & paruulos, qui imitantur ipsum Dominum dicentem: *k discite à me quia mitis sum & humilis corde*. Reliqui aliam quarunt viam quâ ascendant. Neque absque aliquo mysterio verus est Christus D. N. verbo illo: *ascendit aliunde*, vt insinuaret, omnes illos accedere permotos à spiritu suberbo ascendendi; vt pluris apud homines fiant, quærentes honorem ac temporalem vtilitatem, etiam cum detrimento ouium: etiam si ipsi nec virtute, nec scientia, nec alijs talentis præditi sint, quæ tale officium exigit. Ac propterea digni sunt qui appellantur *fures & latrones*: quia cõtendunt furari quod nec ipsorum est, nec eo sunt digni, sed ad id obtinendum adhibent media illicita ac detestanda contra voluntatem Dei, & eius Ecclesiæ. His igitur ostiarius, qui est spiritus Sanctus non aperit, aut (vt ait S. Augustinus) est ipsemet Christus, quâ Deus: cuius clauis est Diuina eius inspiratio: qui nec vocat eos, nec allicit, nec inspirat ingressum in ouile: sed contra eos potius dicit illud Prophetæ: *ipsi regnauerunt, & non ex mi; Principes extiterunt, & non cognoui*. Horum autem aliqui nec veri sunt Pastores, nec veram habent iurisdictionem; sed nomen tantum: quia tale ius per Symoniam vsurpant, ementes ipsam dignitatem, & pecunijs eam comparantes. De quibus propterea dixit S. Gregorius: *Quicumque hoc pretij studet datione mercari, dum non officium, sed nomen attendit, Sacerdos non esse, sed dici tantummodo inaniter concupiscit*. Alij sunt veri pastores quo ad dignitatem & officium: censentur tamen mercenarij, eò quòd illud quaesierint propter ambitionem & cupiditatem, & per media ex peissimis huiusmodi radicibus orta: nec habentes dotes, & talia ad illud requisita, vt apparet ex eorum fructibus, de quibus Dominus per Ezechielem dixit: *in greges sed semetipsos pascebant*, lacte scilicet & spolijs eorum. Denique omnes hi non intrant per ostium, quod est ipse Christus: quia eum non imitantur in modo, quo ipse ingressus est in Pontificatum suum. Nam, vt dixit Apostolus: *CHRISTVS non semetipsum clarificauit, vt Pontifex fieret; sed qui locutus est ad eum, optimè sibi notum: Flius meus es tu, ego hodie genui te*. Sic insinuans, rectam pastoris electionem præcipuè ad Dominum nostrum pertinere: qui, vt dixit Moyses in hoc ipsum propo-

situm

i Matt. 7. 14

k Matt. 11.
20.Traç 46.
in Ioannem

l Osee. 8. 4.

libro 7. Epi-
st. 110 Refer-
tur 1. q. 1. c.
Quicumquein Ezechi.
4. 2.

n Hebr. 5. 5.

o *Lucum. 27.*

16.

p *Act. 1. 24*

q *2. Cor. 36.*

c. 4. 5. & 6.

litum, o est Deus spiritum omnis carnis; & nouit, quid sit in vnoquoque, & vt Apostoli in electione S. Matthiæ dixerunt: p nouit omnium corda: ac proinde scit quis sit aptus ad talia officia, aut qui ingenium & industriam habeat, vt cum ipsius Dei auxilio facultates sibi compareret, quibus aptus reddatur. Ipse enim est, qui (vt ait Apostolus) q idoneos facit Ministros N. u. Testamenti, & solet manifestare voluntatem suam & electionem, quam ab aeterno disposuit in pectore suo per aliquam ex quatuor illis vijs subpositis in primo Tract. Tomi 2. in quibus omnes modi insinuantur ingrediendi per rectum ostium ad huiusmodi dignitates

§. II.

I

PRAEMISSIS que ibi sunt dicta, explicemus nunc paulo amplius hoc electionis modos, ex ijs que habentur in Actis Apostolorum: vbi non legimus, quod qui eligebantur sese ingesserint, aut quaeruerint suam electionem: sed ipsemet Deus per se, aut per eos homines, ad quos spectabat eligere aut Electoribus offerre ipsos eligendos: qui semper eorum optimi inter ipsos; & præmissa oratione, & consultatione, cum magna consideratione: vt videre licet in tribus insignioribus Electionibus, que ibi referuntur. Quarum vna fuit Antiochiæ: vbi erant multi Prophetæ ac Doctores, qui cum die quodam ministrarent Domino, dixit illis spiritus Sanctus a: *segregate mibi Saulum & Barnabam in opus ad quod assumpsi eos.* Vbi Deus manifestauit æternam suam electionem per expressam reuelationem: quam tamen reuelationem non ostendit ipsis electis, sed reliquis Prophetis ac Doctoribus, qui impostiuri erant manus super illos, quod iuxta multos Doctores, fuit ad consecrandos eos in Episcopos.

a *Act. 13. 3*

Vide Lorinū
ibid.

2

ALTERA Electio fuit in Cænaculo in Ierusalem, vt constitueretur Episcopus & Apostolus loco Iudæ. Et consilio ac directione S. Petri qui caput erat Ecclesiæ, b statuerunt duos, Ioseph qui vocabatur Barsabas, quos ob insignem Sanctitatem cognominatus est iustus & Matthiam: (de quo facile est existimare quam fuerit Sanctus, qui Barsabæ fuit prælatus) quos cum supremo Electori Deo proposuissent, ipse voluntatem & æternam suam electionem sorte manifestauit (aut vt S. Dionysius ait) aliquo alio Diuino indicio, siue fuerit radius aliquis lucis visibilis, (vt existimat S. Antonius) siue columba aliqua, siue alicuius Angeli vox (vt insinuat Cartesianus) quia simile quid euenit in alijs Sanctis Episcopis, vt testatur Apostolus de Timotheo discipulo suo: *cuoli negligere gratiam, que data est tibi cum impositione manuum. Presbiter ergo per prophetiam: hoc est (vt S. Thomas explicat) per reuelationem & inspirationem spiritus Sancti: qui inspirabat & manifestabat, qui essent tali statu digni. Vt nouæ Ecclesiæ planta talium Pastorem feruore foueretur, & cresceret: quia eis deficientibus, & ipsa esset defutura. Et in eum sensum adfert Sanctus Thomas, quod prædixit Salomon*

b *Actuum. 1*
23.

Eccel. Hierar. c. 5.
p. 3. tit. 6.
Cor. 2. ibid.
c. 1. *Timoth. 4. 14. & 6. 1*
18.
In cū locum & Glossa. d. rouer.
29. 18.